

— Че въ тоя снѣгъ и фъртуна?... Ти, по-добрѣ прѣбношувай тука: утрѣ ще стигнешъ пакъ за пазаря.

— На пѣтника пѣтъ, на жабата локва, отговори усмихнато Огняновъ.

— Ти си приказвашъ бабини деветини, Рахманъ-ага, твоятъ кефиринъ не е ни дяволъ, ни гарга, ами си е комита. като веѣки комита.

— Хванете го дѣ!

— Ще го хванемъ... Гнѣздото му подушихме.

— Камо да паднеше на рѣка, извикахъ нѣколкома съ кръвожадни погледи.

— Азъ си залагамъ главата, че днесъ или утрѣ, Бойчо — комита е въ примката.

— А дѣка го дирятъ, кучето?

— Крилъ се въ нѣкое сръднегорско село, гявурско, намѣрилъ топло мѣсто. Вчера отидохъ нѣколко заплата прѣзъ Бана, други прѣзъ ливадитѣ абрашларски: ще го загащимъ...

— Та и ти отивашъ по него!

— По него! Въ Веригово ще се съберемъ и отъ тамъ ще захванемъ.

Едвамъ сега Огняновъ забѣлѣжи, че говорящиятъ билъ заплата, което по-напрѣдъ не бѣ съгледалъ въ жгълтъ. Това откритие за голѣмото примеждие, що го очаквало въ Веригово, го порази още повече. Подозрителнитѣ погледи паднахъ отъ него, но това кафене го задушаваше... Той поздрави съ темена присѣтствующитѣ и излѣзе.

Когато се намѣри пакъ на вѣнъ, на чистъ въздухъ, на свобода, подъ снѣжното небе, той издъхна на широко и се мѣтна на коня.

Слѣдъ три часа пѣтъ, той и коньтъ му покрити съ снѣгъ, се спрѣха при Карнарския ханъ.